

[Breckmann]

rolle som Færøernes største parti. Et er at vinde en valgkamp, noget andet er at vinde den politiske fred bagefter. Endnu kender vi ikke det kommende landsstyes sammensætning, men forhåbentlig medvirker Folkeflokken som ledende parti til den nødvendige genopretning af Færøernes hovederhverv og økonomi i det hele taget efter fire års socialistisk ødelæggelse.

Færøsk politik er todimensional med nationalitetsspørgsmål oven i opdeling imellem højre og venstre og derfor mere indviklet end frie landes politik.

Folkeflokkens konsolidering og gentagne valgsejre ved tre lagtings-, folketings- og byrådsvalg i træk er endnu et bevis på – det kan vi altid trøste os med – at socialismen som samfundsmodel og som filosofisk værdigrundlag smuldrer og forfalder også på Færøerne.

Et højere oplysningsniveau blandt bogligt uddannede åbner flere og flere potentielt og traditionelt ledende venstreorienteredes øjne for det falsum, der ligger i kollektivismen som samfundsideal. Sund fornuft og voksende omkostninger motiverer i stigende grad manuelt arbejdende mennesker for en liberal konservativ livsholdning.

Men det stive institutionsvælde gør sej modstand imod alle politiske forsøg på at frigøre mennesker fra socialismens tyngende omkostningsniveau. Offentlige pamperorganisationer klager – endda meget velformuleret – over alle frisdinede forsøg på at afsløre forsørgerstatens bekestelige nassernatur.

Interessegruppernes undværlighed i et vel fungerende samfund baseret på individets, familiens, virksomhedens og det frivillige fællesskabs eget ansvar tilsløres behændigt i en venstredrejet monopolpresse, hvor ikkedemokratisk valgte politiske »missionærer« daglig opretholder en ideologisk spærreild for at forhindre borgerlige partiers og politikeres desværre vægelsindede forsøg på at sætte fornuftens økonomiske politik, dvs. den borgerlige politik, i værk.

Men forhåbentlig klarer denne KVR-regering, nu, hvor der ser ud til at være et brugeligt flertal her i Folketinget, i de kommende år at kule socialismens opposition ned og at give Folketinget en radikal drejning hen imod et friere, et billigere og et bedre borgerligt samfund.

Et lille eksempel på venstreorienteret proportionsforvrængning er pressekorpsets og den

socialistiske oppositions ståhej over, at regeringen har bedt mig støtte dens forslag om et lille, meget lille, deponeringsgebyr for visse uddannelsessøgende.

Meget er sagt om forslaget, gætter jeg, på tirsdag. Lad mig tilføje alligevel, at man uddanner sig for åndelig berigelse, for bedre karrieremuligheder og for en højere indtægt senere i livet. Derfor er man selvfølgelig villig til at ofre lidt for disse bedre udsigter. Ungdommens uddannelse bliver jo også betalt af skat fra de unge, som arbejder, mens nogle går i skole. Det manglede bare, at skoleungdommen ikke selv skulle bevise sit ansvar og sin målbevidsthed ved at betale et lille depositum, der jo betales tilbage.

Et par hundrede kroner den ene gang, man søger om optagelse, svarer til nogle pakker cigaretter, et par popplader, et par designtørklæder i disse dage, hvor Yassir Arafat bliver modtaget af socialdemokratiske regeringer med røde løbere. Han er ved at komme på hitlisten igen. Eller det koster det samme som et par bajere for meget en vidtløftig weekend.

Forslaget om et depositum er en del af finansloven 1989, og den danske finanslov gælder jo også for Færøerne, i hvert fald for de ca. 800 mio. kr.s vedkommende, dels bloktilskud, dels refusionstilskud. Forhåbentlig bliver al dansk statsstøtte lagt ind i bloktilskuddene de kommende år og frosset fast, vil jeg sige som en lille kommentar til min færøske kollegas nys overstående indlæg. Men eftersom dette gebyr, dette depositum hører med til finansloven, stemmer jeg med en god samvittighed.

Angående min ofte kritiserede, men sjældne deltagelse i Folketingets afstemninger henviser jeg til princippet i min grundlovssikrede ret, min grundlovssikrede ligestilling med de øvrige 178 folketingsmedlemmer med hensyn til at stemme. Det færøske medlems ret har det danske Socialdemokrati i hvert fald brugt til alle tider, endda i en sådan grad, at Jens Otto Krag's regering – jeg tror, det var i 1971 – først blev oprettet efter venten på vort dengang forskudte valgresultat og baseret på den ene færøske stemme.

Uden at ville undskylde min stemmeafgivning på nogen måde vil jeg påvise den kendsgerning, at den socialistiske opposition her i salen har umuliggjort opfyldelse af mit ønske om at blande mig så lidt som muligt i stemmeafgiv-